

Hendes Lydighed rørte Jægermesteren, der let lod sig bevæge. Al hans Harm vendte sig nu mod den forræderske Ven. Fra Chausseen var de drejet ind paa en smal Sognevej, og her kørte han i sin Hævnerrighed Vognen længere og længere ud til den Side, hvor Hr. Frandsen red, og trængte ham paa den Maade ud mod Vejkanten. For ikke at komme ned i Grøften maatte Vennen tilsidst søge om bag Vognen. Her red han slukøret ganske alene i det ophvirvlede Støv.

Denne Triumf satte Jægermesteren i godt Humør. Han knaldede med Pisken og lod Hestene strække ud.

Efter knap en Times Kørsel naaede de Stedet med de udgravede Rester af et gammelt Kloster. De laa paa Højden af en nøgen Aas udenfor en Skov. Der førte kun en Sti derop, saa Damerne maatte staa af Vognen. Iøvrigt var der næsten ingenting at se. En Murlevning paa en halv Snes Alen var bleven af-dækket, — andet var der ikke.

Til Gengæld var Udsigten deroppe vidunderlig. Det halve Fyns Land laa udstrakt indenfor Synskresen som en uhyre Have, paa Kryds og tværs gennemskaaret af hegnede Veje, hvorimellem Markerne laa som grønne Plæner og Skovene som Busketter. Fru Bertha, der især var taget med paa Turen for denne Udsigts Skyld, trak sig lidt bort fra de andre for at være ene med sine Minder. Her havde hun engang i de unge Dage staaet med sin Ven og stirret ud over sin Barndomsegn til sine Drømmes Land, saa fuld af frejdig Tro paa Livets Miskundhed. — „Ak, Hjalmar! Nu er jeg dog bleven, hvad du troede, jeg aldrig kunde blive, en gammel Kone, der græder over sig selv!“

Jægermesteren, der var bleven siddende paa Vognen, begyndte at give sin Utaalmodighed Luft med Pisken. Lidt efter steg de alle ned — de to Ridende foran.

Det tog Tid, inden de tre Damer igen kom tilsæde paa Vognen, og denne Lejlighed benyttede Fru Vilhelmine og Hr. Frandsen til at ride lidt i Forvejen — først i Skridtgang, siden, da Vognen begyndte at køre, i Trav. Jægermesteren gav Hestene Tøjlen for at indhente dem. Men da satte ogsaa de Farten op, saa Afstanden blev bevaret.